

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o. w P.

przeciwko (...) Bank S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 stycznia 2020 r., sygn. akt VII AGa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Niniejsza sprawa dotyczy roszczenia o zwrot świadczeń pobranych przez pozwany bank w ramach realizacji umowy zmiany kwoty bazowych stóp procentowych (CIRS). Sąd drugiej

instancji zmienił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego, oddalając powództwo (uwzględnione w całości w postępowaniu pierwszoinstancyjnym). Podstawę uwzględnienia apelacji stanowiła konstatacja, że roszczenie dochodzone przez powódkę jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej i jako takie przedawnia się w terminie 3 lat (a tym samym, że w chwili wytoczenia powództwa doszło już do upływu tego terminu). Zasadnicza część twierdzeń podniesionych w skardze kasacyjnej sprowadza się do polemiki z tym wnioskiem Sądu Apelacyjnego i do wykazania, że roszczenie dochodzone w sprawie powinno podlegać ogólnemu dziesięcioletniemu terminowi przedawnienia (mającego zastosowanie na podstawie przepisów obowiązujących w chwili powstania roszczenia). Do podważenia tego stanowiska Sądu Apelacyjnego zmierzają zarówno rozważania prawne zawarte w skardze, jak i kwestie związane z oceną dowodów i ustaleniem na ich podstawie elementów stanu faktycznego (m.in. spekulacyjnego charakteru zawartej umowy). Elementy skargi odnoszące się do dowodów i ustaleń faktycznych leżą poza granicami rozpoznania w postępowaniu kasacyjnym. Wszystkie twierdzenia skarżącego o charakterze prawnym opierają się natomiast na prostym kwestionowaniu twierdzeń Sądu Apelacyjnego, a jednocześnie mają ze swojej istoty silnie kazuistyczny charakter (są związane z oceną konkretnego stanu faktycznego sprawy). Tym samym trudno stwierdzić, by wniesiona skarga kasacyjna miała wyraźny potencjał precedensowy, a tym samym, by jej rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy mogło w istotnym stopniu przyczynić się do rozwoju prawa. Z tych przyczyn trudno doszukać się w sprawie przekonujących przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie została skutecznie wniesiona odpowiedź na skargę kasacyjną (odpowiedź powódki została zwrócona - k. 1035 i 1040 akt głównych); tym samym brak podstaw do zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego.

ke